

Lov. Han har sagt, at den vilde virke forstyrrende paa den borgerlige Sikkerhed; han har sammenlignet den med engelske og franske Jurys Forhold og udhævet forskjelligte Synspunkter, hvorefter den skulde staae lavere. Jeg vil dog henstille til det hoitærede Thing, om det ikke, naar en saadan Anskuelse udtales fra en saa vægtig Side, hvad enten man i hoiere eller mindre Grad slutter sig til den, er en yderligere Grund for os til strengt at holde os til Grundloven, til ikke at vige et Fjed tilbage, hvor Spørgsmaalet er om, hvilken Gjennemførelse af Grundlovens Tanke der er meest betryggende for Retfærdigheden. Det er ganske vist, at hele Ordningen af vor Domstol hviler paa den Anskuelse, at et større Antal af Mænd, der have lovbestemte Betingelser, giver en forøget Garantie for Sagens retfærdige Udfald. Jeg veed virkelig ikke, naar man ikke gaaer ud derfra, hvorfor Underretterne beklædes af en enkelt Dommer, og Overretterne derimod af 5, og Højesteret af 9 Dommere? Er det nu altsaa Lovens Princip, og det har vistnok ogsaa meget fornuftige Grunde for sig, bør man holde fast derved, ligeledes ved at anvende Grundloven; og naar Grundloven har dicteret, at Rigsretten skal domme med 16 Medlemmer, udgaaede fra de Autoriteter, som i Grundloven ere bestemte, er det efter hele Tanken i vor Lovgivning om vore Domstoles Ordning dog en Bestemmelse af hoieste Vigtighed som Garantie for Sagens retfærdige Afgjørelse. Jeg skal ikke gaae ud fra den Anskuelse, som om Uopmærksomhed kunde finde Sted fra Rigsretsdommernes Side, fordi Sagerne vare længe; vilde man gaae ud fra en saadan Forudsætning, da kunde det ligesaavel finde Sted i en Ret af 12 som af 16 Medlemmer, og tænker man sig uopmærksomme Dommere, vilde der være Sandsynlighed for, at der var flere opmærksomme blandt 16 end blandt 12 Dommere. Jeg troer ikke, at det let skulde være muligt, at en Rigsrets sag kunde være en Maanedes Tid; det vil sige Hovedforhandlingen, Afhøringen af de Tiltalte og Vidnerne; det, hvorom her egentlig er Spørgsmaal i Forbindelse med Domsfæddelsen, kunde dog umulig spinde sig ud i en saa lang Tid. Men det forholde sig nu dermed som

det vil, saa er det klart, at disse Betragtninger kunne kun føre til at gaae en anden Vej, nemlig at holde Grundlovens Tal vedlige ad den Vej, som er mulig, nemlig ved i nærværende Lov at indstifte overtallige Dommere, som kunde supplere det Tal, der maatte mangle paa Grund af tilfældig Afgang. Naar jeg saaledes holder fast ved dette mit Hovedsynspunkt, fordi det griber ind i det Allerinderste af det, hvorom her handles, nemlig Spørgsmaalet om Sagens retfærdige Paafjendelse, og naar jeg har bedet det ærede Thing at have sin Opmærksomhed henvendt paa den nye Anskuelse i Henseende til Bevisførelsen, som fremtræder i Lovforslagets § 77, og som gjør et yderligere Krav paa ikke at opgive nogen af de Garantier med Hensyn til det Dommernes Antal, Grundloven har opstillet, saa troer jeg, at jeg virkelig har gjort opmærksom paa et meget vigtigt Punkt, og Vigtigheden af denne Betragtning har vundet Styrke netop ved den Kritik, som den ærede Ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Orsted) har udtalt i Henseende til denne Paragraph i nærværende Lov. Jo mere den fortjener denne Bedømmelse, desto mere aabenbart er det ogsaa, at denne Paragraph maa særdeles opfordre os til ikke at vige et Fodsbred fra hvad Grundloven foreskriver i Henseende til den Garantie, der ligger i Antallet af de Dommere, der gaae ud fra begge Autoriteter, og som altsaa have de Betingelser, Grundloven fordrer. Jeg troede ikke, at jeg feilede, naar jeg sagde, at, naar Dommernes moralske Overbeviisning skal løse Spørgsmaalet i enhver foreliggende Sag, saa er det en Ting af stor Vigtighed, om man har enten 12 eller 16 Dommernes moralske Overbeviisning at tye til. Jeg veed meget vel, at Dissents kan udvikle sig og kan udvikle sig paa forskjellig Maade, men har Loven engang overdraget til de Mænd, til hvem den har Tillid, at løse enhver Sags Dvæstion efter deres moralske Overbeviisning, saa formaaer jeg virkelig ikke at indsee Andet, end at jo mere man svækker det ved at borttage en Deel af disse Mænd, med at have en mindre Kreds at tye til i Henseende til hvad de troe, under deres Dommereed erklære at være